

Stokholmas Latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 114

Archibīskaps Elmārs Ernsts Rozītis

Spreidījis LELBĀL draudzēm 2008. gada kopbaznīcas svētdienā 19. oktobrī par apustuļa Pāvila 1. vēstules tesalonīkiešiem sākumu 1:1-3

Mīļās mūsu latviešu draudzes plašā pasaulē,

Apustulis Pāvils griežas pie savām draudzēm, kā es pie jums. Cenšoties ieklausīties viņa pirmās vēstules tesalonīkiešiem sākumā mācīsimies mēs visi kopā – ko rakstīt un ko sadzirdēt:

„Pāvils, Silvāns un Timotejs – tesalonīkiešu draudzei, kas ir Dievā Tēvā un Kungā

Jēzū Kristū: žēlastība jums un miers!

Mēs vienmēr pateicamies par jums visiem Dievam, kad pieminam jūs savās lūgšanās,

jo pastāvīgi atceramies Dieva, mūsu Tēva priekšā jūsu ticības darbu, pašreizējā

mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

Pāvils neraksta viens pats, bet līdz ar diviem brāļiem Kristū, arī viņu vārdā. Arī es rakstu Jums ne tikai viens pats, bet mūsu Baznīcas Virsvaldes vārdā, Jūsu mācītāja vai diakona, mācītājas vai diakones vārdā. Tā tas bija arī Reformācijā, un vēl šodien draudze zeļ un attīstās tur, kur vadītājiem līdzās stāv kaut vai nedaudz cilvēku, ar savu vārdu un ar savu personīgo iesaistīšanos.

Pāvils vēstules saņēmējus apraksta kodolīgi. Tā ir draudze, „kas ir Dievā Tēvā un Kungā Jēzū Kristū”. Apzināsimies mūsu draudžu un mūsu Baznīcas nozīmi. Mūsu vienotība ir dibināta mūžības iezīmē, mēs esam locekļi Kristus miesā, būtiski vienoti ar Dievu, Mūsu Tēvu. Mēs esam radi, nepārspējamā tuvībā un nepārspējamā plašumā. Pāvils novēl žēlastību un mieru. Žēlastību, ka mēs varam zināt sevi pieņemtus no Dieva un vienam no otra. Un mieru, sirdsmieru, ļaujoties uz to, ka visa šī pasaule un arī mūsu ārējie apstākļi ir Dieva rokās.

Pirmais vārds pēc šīs uzrunas tad ir: **„MĒS PATEICAMIES”!**

Viens otram rakstot, bet arī, viens par otru domājot, lūdzot vai arī tiekoties – ir labi, vispirms vienam par otru Dievam pateikties. Mūsu attiecība, visa gaisotne ir pavisam citāda, ja mēs patiesi sākam ar pateicību. Kopbaznīcas svētdiena varētu būt tāda diena, kurā mēs apzināsimies to nozīmi un bagātību, kas mēs esam viens otram un, varbūt, vēl vairāk varētu viens otram kļūt. Brāļi un māsas visās pasaules malās! Nekur Tu neesi pazudis, visur ir cilvēki, kas runā Tavu valodu, kuri Tev līdzī dzīvo, līdzī jūt, vajadzības gadījumā palīdz.

Ko apustulis Pāvils īpaši uzsver savā pateicībā? Tulkošu burtiski. Viņš pateicas par tesalonīkiešu 1. ticības darbu, 2. mīlestības piepūli (var pat tulkot „klapatu”), 3. cerības pacietību. Mums labi pazīstamā trijotne „ticība, mīlestība, cerība”, bet ar zīmīgiem pievienojumiem.

Pāvils pateicas par tesalonīkiešu **ticības darbu**. Kā reformatoriska Baznīca mēs pamatoti apzināsimies, ka ticība ir Dieva dāvana, ne mūsu nopelns, un ka ar labiem darbiem neviens nevar sev nopelnīt pestīšanu. Mēs dažkārt aizmirstam, ka ticība bez darbiem ir mirusi, kā koks bez augļiem. Un, ka par ikkatru no mums reiz spriedīs „pēc mūsu darbiem”. Pārdomāsim, vai mēs ikkatrs un mūsu draudze patiesi dodam iemeslu, citiem pateikties par mūsu ticības darbu. Cik mēs ziedojam, ikkatrs un mūsu draudze – mūsu pašu Baznīcai, un tiem, kas trūkumā Dieva radītā un mīļotā pasaulē. Jeb cik mēs ar mūsu laiku, mūsu naudu, mūsu interesēm dzīvojam tikai uz sevi centrētu dzīvi?

Pāvils pateicas par tesalonīķiešu **mīlestības piepūli**. Kas patiesi ir mīlestība, tas parādās ne sajūsmas brīdī, bet grūtībās. Tā nav jauna atziņa, un tomēr, arvien par jaunu to mums vajag atgūt. Apzināsimies to, ka mūsu Baznīca tikai tādēļ un tik ilgi pastāvēs, kamēr būs tie cilvēki, kas apņemsies arī „melno darbu”. Pirmais ir, ka mēs neaizmirstam, vismaz dažreiz viņiem arī pateikties. Tiem, kas gadiem nākot gadiem ejot apmeklē, sagatavo, nokopj, domā par citiem. Tiem, kas cenšas viens otru saprast no pašu paaudzes vai citas paaudzes, arī ja tas grūti, ja ir vilšanās savos priekšstatos par otru. Dažas no jaukākām pieredzēm man ir bijušas, kad esmu redzējis, ar kādu mīlestību ģimenes gādā par tiem locekļiem, kuriem spēki iet mazumā, un dažkārt pat ne tikai par radniekiem, bet vienkārši par tiem, kam tas nepieciešams. Paldies Dievam par to!

Pāvils pateicas par tesalonīķiešu **cerības pacietību**. Reiz daudzi mūsu Baznīcā savas cerības saistīja ar mūsu tautas un tēvzemes brīvību – un pēc ilgas mūsu pacietības pārbaudīšanas Dievs mums šīm cerībām deva piepildīties! Pirmā brīdī daži apmuls: uz ko nu vēl cerēt? Pāvils šeit apzīmē cerības apvārsni ar vārdiem „uz mūsu Kungu Jēzu Kristu”. Mūsu īpašā cerība ir tā cerība, kas ir stiprāka par grēku un nāvi, mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanas apvārsnis. Mums šī cerība ir sevišķi vajadzīga kā cerība pret nogurumu, cerība, kurā mierīgi varam atvadīties no mūsu mīļiem, cerība, ka Dievs arī nākošām paaudzēm rādīs ceļu, kuru iet, un tanī pavadīs.

Mīļās māsas, mīļie brāļi Kristū, ar šiem vārdiem Pāvila pateicība Dievam nebeidzas, bet savienojas ar visu viņa vēstuli tesalonīķiešiem. Novēlu Jums lasīt tālāk šo nodaļu, jā, visu šo vēstuli. Vēl vairāk: Novēlu arī Jums dzīvot šādā pateicībā un šādā ticības, mīlestības un cerības trijātnē. Kaut šajā mūsu kopbaznīcas svētdienā mēs sev atgādinātu Dieva dāvanu, kas mēs esam viens otram. Ar lūgumu, lai tas joprojām izpaužas arī mūsu sadarbībā, savstarpējā atbalstā un arī atbalstā mūsu Latvijas Evaņģēliski Luteriskai Baznīcai ārpus Latvijas. Ne lai iemūžinātu mūsu organizāciju, bet kā apliecību tam lielam cerības apvārsnim, kurā notiek viss mūsu darbs – raugoties „uz mūsu Kungu Jēzu Kristu”. Āmen.

Archibīskaps Elmārs Ernsts Rozītis

Somu Baznīcai — 475 gada jubileja

Stokholmas Somu Baznīca ir pārvarējusi daudz nemieru laikus. Dažkārt pastāvēšana bija nopietni apdraudēta, bet tā allaž ir varējusi pārdzīvot. Pirmais luterāņu dievkalpojums somu valodā notika 1533.g. oktobrī.

Kara laikā draudzē bija 2.000 locekļu, vislabvēlīgākos laikos 20.000, un pašlaik draudzei ir nepilns 9.000 locekļu skaits un 14 algotie darbinieki.

Mēs esam pateicīgi, ka mums iespējams pulcēties Somu Baznīcā. Baznīca ir piemērota mūsu dievkalpojumiem, bērēm, kristībām, un laulībām. Draudzes telpas pieejamas ne tikai draudzes kafijai, bet arī Latviešu korim.

Nav baznīca bez altāra. Altāris ir centrā. Altāra plāksne reprezentē Kristus tukšo kapa akmeni – ir augšāmcelšanās zīme, uz kura tiek klāti audumi simbolizējot to kurā ietīts no krusta noceltais Jēzus. Uz altāra ir sveces, kuru liesmas siltums un dūmi nes mūsu lūgšanas uz augšu, Kristus simbols krusts un dievgalda trauki ar vīnu un maizi. Ziedi norāda uz ierobežoto laiku visam dzīvajam.

Altāris ir centrā un mēs esam aicināti pulcēties pie tā galda. Kā apsveikumu no Stokholmas latviešu draudzes dāvinām Somu Baznīcai jaunu altāra segu ar mežģīņu maliņu ar krusta un dievgalda rakstu.

Lai Dieva Svētais Gars, kas dzīvu dara, piepilda visus, kas pie šī galda pulcēsies ar prieku par ticības cerību un Dieva neizmērojamo mīlestību. Aizlūdzam par Somu Baznīcu un šīs Baznīcas locekļiem, lai tā varētu nosvinēt 500. gada jubileju un vēl daudz vairāk.

Ieva Graufelde

Šarlote Cērps – mūsu jaunā rakstniece

Š.g. 3. septembrī izdevniecība Forum publicēja romānu „Flyktfåglar” („Bēgputni”). Romāns nonāca manās rokās taņī dienā un tūlīt tai pašā vakarā sāku lasīt. Biju drusku satraukta, jo gribējās ļoti, ka rakstniecei būtu izdevies šo romānu zviedru valodā labi sarakstīt. Pēc dažām lappusēm, ar lielu atvieglinājumu vīram varēju paziņot; būs labi - valoda plūst un saturs saistošs!

Septiņus gadus atpakaļ Šarlote sāka domāt par šo grāmatu. Viņa skatījās uz mātes vienīgo, no Latvijas līdzī paņemto, rotaļlietu – noplukušu lācīti, kuru ērti varēja paslēpt plaukstā, un domāja „diez ko šis lācītis tik nevarētu izstāstīt”.

Grāmata atklāj latviešu likteni Otrā pasaules kara laikā – došanos bēgļu gaitās, izsūtījumu uz Sibīriju, kara nežēlību, bet arī romantiku.

Dagens Nyheter intervijā, kur Šarlotei uzstādīti pieci jautājumi, viņa uz jautājumu „Kāpēc viņas romāns būtu jālasa” atbild:

„Galvenokārt tādēļ, ka šādā perspektīvā Otrais pasaules karš gandrīz nekad nav aprakstīts. Arī netrūkst drāma, mīlestība un fakti. Bet, arī tādēļ, ka esmu mēģinājusi izraisīt lasītājos to sajūtu, tos toņus, garšas un bildes raksturojot latviešu kultūru, paražas un vēsturiskus notikumus, kā, piemēram aprakstot baltiešu karavīru izdošanu Zviedrijā Otrā pasaules kara beigās.

Izlasot Šarlotes romānu, taisni varēju izjust viņas mīlestību un godbijību pret savu ģimeni, radiem un mūsu latviešu tautas likteni.

Paldies par šo romānu un es ceru, ka Šarlotes Cērps rakstāmā spalva turpinās mūs iepriecināt ar jauniem romāniem!

Kristīne Bergholca

Jēzus saka: "Laidiet bērnus pie manis."

Gribu pastāstīt par puķu podu, ko man uzdāvināja draudzene. Viņa iedeva ar paskaidrojumu, ka zemē iestādītas trīs garšvielu sēklas. Šīs bija man dāvētas garšvielu dārziņš miniatūrā. Trīs sīki dīglīši bija jau redzami, un podiņu saņemdamā, uzreiz aplaistīju un noliku saulainā vietā uz palodzes. Dīglīši strauji izstīdzēja garumā, un patiesību sakot, es tos mazi ievēroju. Kamēr zemē bija mitrums, tie labi auga, bet . . . kādu rītu, kad apsēdos pie palodzes brokastu laikā, ievēroju, ka visi trīs dīglīši vairs neauga taisni uz augšu, bet bija nolaidušies un karājās gar podiņa malu. Tas bija nožēlojams skats! Ar skumjām sirdī pie sevis domāju, „šī taču man dota dāvana, tā ir dzīva, bet es to pavirši kopju.” Steidzīgi gāju pēc lejam kannas, stādus aplēju un gaidīju – kas notiks. Protams, viss prasa savu laiku, un man bija jāsamierinājās ar to, ka tikai vēlāk redzēšu sekas.

Vakarā noskaidrojas – divi stādiņi pārdzīvoja, trešais, tā pat kā no rīta, karājās gar podiņa malu. Sapratu, ja gribu kādu labumu no šīs dāvanas, man tā cītīgāki jākopju.

Jēzus arī runā par sēklām kas nokrīt, un kas ar tām notiek. Ja sēkla nokrīt ceļmalā, tad putni tās apēd, ja uz akmeņiem, kur nav daudz zemes, tad sēkla varbūt neuzdīgst, bet ja uzdīgst uz akmeņiem kur sakhēm nav kur palikt, tad dīglis saulē nokalst. Ja sēkla nokrīt starp ērkšķiem, vai nezālēm, tad dīglis tiek nomākts, nespēj izaugt vai nest augļus. Tikai tā sēkla kas nonāk labā zemē nes augļus.

Neliedziet bērniem ticības dāvanu.

Māciet un palīdziet viņiem to kopt.

Aplejiet ar lūgšanām.

**Aicinām
bērnus savos dievkalpojumos!**

Aplaupītie Latviešu kapi Stokholmā

Milzīgajos Meža kapos (Skogskyrkogården) pie robežu akmens sienas Latviešu draudzei pieder 3 kapu nodalījumi, kuros tagad vairs nav atrodami mākslinieciskie piemiņas un identitātes veidojumi. Vienīgi vidējā daļā palikusi „Tautu meita ar kokli”, ko ļaundari nav varējuši ar saviem darba rīkiem atskaldīt no mūrētās akmens sienas. Viss cits n o z a g t s. NOLAUPĪTS. PROM.

To visu atklāja jau 31. maijā prāveste Ieva Graufelde. Protams, tagad viss ir izziņots un nodarīts, kas darāms gan Meža kapu pārvaldē, gan pilsētas policijā. Bet laikam jau šoreiz kas paņemts, tas vairs neatdosies ... To padzirdot, veci un jauni sastingst šoka pārsteigumā un niknumā. Nevienam nevarēja zviedru zemē tādu sīvu negantību paredzēt šajā miera valstī. Kapi ir vieta, kur pēc dabas likuma zūd un pārvēršas tas, kam jāpārmainās. Viss noris mierā, nav brutalitātes. Te l a i c ī g a i s / tas, kas ar laiku saistīts, tiek ar m ū ž ī g o, mums neaptveramo: kapi ir svēti. Pat ateists kapos kļūst domīgs, jūtot saikni ar visumu, saplūsmi ar to un mūsu esamību dzīvē ... Taču zināma mums arī ļaunuma vara: tas pasaulē kā bijis, tā būs. Mums, dzīvajiem, bēdāties un cīnīties ar to — arī gala nebūs.

Un bēdāties te daudziem – mūsu saime, piesaistīta šīm vietām, nav maza. Te guļ jau ap 600 urnu ar mūsu piederīgajiem. Katra urna zem 25x25 cm akmens plāksnītes ar DIVIEM vārdiem un DIVIEM skaitļiem ir kā mūsu tautasdziesma, kas savā skopumā tik daudzrunīga. No šiem lakoniskiem burtiem un cipariem plūst stāsti par cilvēku sapņiem, bēdām un priekiem, kas atstājuši pēdas viņu pēc nākamos, draugos un paziņās.

Te ir arī tie, kas rūpējās par visas mūsu kopienas miesu un garu: dakteri – Aleksandrs Baidiņš, Irēna Beķere, Juris un Klitija Lībieši un garīdznieki: Oskars Sakārnis, Jānis Teriņš, Voldemārs Runcis; rakstnieki – Fricis Dziesma (Forstmanis) ar Richardu Rīdznieku (Ervīnu Grīnu); gleznotāji – Rūdolfs Kronbergs, Milda Liepiņa; aktieri – Modris Gross, Zanza Līduma-Strunke, abi Dimiteri. Te mīt arī tie, kas mūs skoloja un urdīja nepadoties laiskumā: zinātnieki – Vilhelms Eiche, kā arī Agnis Balodis, Arturs Landsmanis, Leonids Siliņš un Vilnis Zaļkalns; biedrību dižvīri un klusie darboņi – Zemvaris Dzelme, Arvids Padēls un Jānis Sadovskis, kā arī mūsu lielās personības – Haralds Biezais, Uldis Ģērmanis un Arturs Kroders. Visi viņi ir mūsu trimdas kultūrvēstures veidotāji un liecinieki, un tas jo vairāk sabiezina to garīgo atmosfēru, kas jaušama te vis riņķī. Tālab vēl skaidrāk izjūtams tas tukšums akmens mūrī, kur atradās kopīgās atmiņu zīmes, no kurām staroja it kā gaisma, kas aptvēra kā tos, kas šeit apglabāti, tā arī mūs, kas nācām pie viņiem.

Pašu pirmo kapu iedalījumu iesvētīja jau 1957. gadā prāvests Oskars Sakārnis (1902-1978), kad guldīja smiltājā pirmās 8 urnas. Starp tām arī Sakārņa dzīves biedres Mērijas urnu. Viņas pēdējā vēlēšanās bija, lai atvadu ziedu vietā iemaksātu kopējam kapu piemiņeklīm. Pēc pāris gadiem viņas vēlēšanās piepildījās. Arhitekts Roberts Legzdiņš (1901-1990) uzzīmēja metam latviešu veco kapu zīmi – jumtiņu krustu ar latviešu ornamentiem apmalēs. Krusta vidū zeltā vizēja vārds: LATVJI. To visu izkala Legzdiņa draugs bronzas kalējs Ragnars Mīrsmēdens – tas pats, kas darinājis Brīvības pieminekļa 9 metrus augsto Mātes tēlu.

Tagad atskatoties, šķiet savādi, cik precīzi krusts bija uzminēts toreiz tik nepieciešamās zīmes trimdas tautas pamatiem: sensenais krusts ar Atmosdas laika saukli – Latvji – jebkuram trimdiniekam lika balstīties uz tautas senatni un indivīda saskari ar to, lai pats neizjuku vai neizkustu svešuma gaisotnē. Nu nav vairs šo simbolu. Bet cik būtu tie vajadzīgi arī šobrīd ...

Agrāk šinī nodalījumā stāvēja arī diriģenta Teodora Reitera (1884-1956) pēcnāves maska pie viņa kapa akmeņa, ko bija darinājis tēlnieks Voldemārs Balutis (1914-1984), kurš bija beidzis Karalisko Mākslas Akadēmiju Stokholmā. Tā sākotnēji bija nolikta pie T. Reitera atsevišķās kapa vietas, jo diriģentu pēc aiziešanas aizsaulē nekremēja. Bet kad 1964. gadā uzzināja, ka Padomju Savienības sūtniecība, it kā pēc dēla Leona Reitera atgriešanās Padomju Latvijā, gatavojas nelaiķi T. Reiteru cinka zārkā pārvest uz Rīgu, Reitera kora dalībniekiem izdevās piemiņas bisti un kapa akmeni paslēpt. Ar laiku to novietoja šinī kapu nodalījumā. Tās vairs tur nav un nebūs.

Trimdai ieilgstot, kapu vietu nācās paplašināt, iegādājoties ap 35 metru tālāk jaunu nodalījumu, ko iesvētīja 1980. gada 24. augustā prāvests Leons Čuibe (dz. 1915.g.). Arhitekts Jānis Kursis izstrādāja apglabājuma vietas izveidi, un tēlnieks V. Balutis (1914-1984) izveidoja cilni „Dzimtenes dziesma”. Tā bija bronza kalta 90 cm augsta tautu meita ar kokli rokās. Zem figūras izkalts identitātes raksts latviešu un zviedru valodā: „LATVIEŠU KAPI”. Lettiska fōrsamlingens GRAVPLATS. To visu iesvētīja 1983. gada oktobrī Mirušo piemiņas dienā.

Liekas, arī šai reizē mākslinieks bija īsteni izpratis trimdas 80. gadu jūtoņu ar savu tautas meitas tēlu. Tanī laikā bija uzziedējusi mūsu otrā paaudze, atrazdama sev veco latviešu folkloru. Dziedādami, koklēdami un dejodami jaunie braukāja no Stokholmas pat citos kontinentos, un veco saimē auga cerības uz pārmaiņām. Bet tagad šī Baluša tautu meita sēro, sašķobīta, kā pēc cīņas karājoties gaisā, bez pamatnes ar rakstīto tekstu. VIENA.

Trešās kapu nodaļas vēstures sākums jau ir jaunajā gadu tūkstošī, kad mūsu atdzimusi valsts bija sākusi savu gaitu. 2000. gadā Latviešu draudze izstrādāja programmu jaunajai kapu izveidei. Pēc Latvijas parauga nodibināja Pieminekļa komisiju, kuŗā ietilpa arī vēstnieks arch. Jānis Dripe. Žūrija izsludināja konkursu Latvijas Mākslas Akadēmijas Tēlniecības studentiem, atbalstot tos un piesaistot jauno Latvijas audzi trimdas vēsturei. Jau 2001. gadā bija gatavs variants, ko Rīgā akceptēja LMA Tēlniecības nodaļas vadītājs prof. Bruno Strautiņš un prorektors Aigars Bikše. Darba autori: tēlniecības stud. Sandis KONRĀDS un Gintars KRUMHOLCS. Viņu 3,3 m garais cilnis „VEĻU LAIVA” bija bronzas metinājumā. Tas tika piestiprināts pie tā paša akmens mūra kā abos iepriekšējos kapu nodalījumos. Pieminekli iesvētīja prāveste Ieva Graufelde 2002. gada 31. augustā Kapu svētkos. Laiva ir Baznīcas simbols, kā Baznīcas himnā dziedam „Dievs neļaus savai laivai grimt.” Laiva ir glābšanas līdzeklis, atgādinājums, ka var paļauties, kaut vai redzam tikai postu (Marka 4:35-41). Laiva ir pārceļšanās līdzeklis, daudziem trimdiniekiem bēgot no ienaidnieka, te kapos pārceļšanās no šī dzīves krasta uz mūžību.

Valentine Lasmane

Alfrēds Jaunušans (1919-2008)

Latvijas Nacionālā teātra aktieris, režisors un ilggadējs teātra galvenais režisors (no 1966.g. līdz 1987.g.).

Par latviešu mākslas notikumu kļuvušas daudzas no A.Jaunušana iestudētām izrādēm. Spilgtākās no tām ir T.Viljamsa "Ilgu tramvajs" (1969) ar Antru Liedskalniņu, F.Molnāra "Lilioms" (1971) ar Uldi Dumpi un Ģirtu Jakovļevu, T.Viljamsa "Jaunības putns ar saldo balsi" (1977) ar Lidiju Freimani un A.de Misē "Lorencačo" (1973) ar Ģirtu Jakovļevu. A.Jaunušana 80. gados iestudētās brīvdabas izrādes - R.Blaumaņa "Skroderdienas Silmačos", brāļu Kaudzišu "Mērnīeku laiki" un M.Zariņa "Didrika Taizela brīnišķīgie piedzīvojumi" - līdzīgi Dziesmu svētkiem pulcēja skatītāju tūkstošus, pārvēršot teātra izrādi par tautas svētkiem. Būdams izciils raksturlomu tēlotājs, vēl nesen Meistars Aktieru zālē spēlēja izrādēs - A.Ostrovskā "Talanti un pielūdzēji", kā arī J. Vandeloo "Kapteiņu nedēļa", bet uz lielās skatuves kā aktiermeistarības paraugu viņu varēja redzēt A.Eglīša "Bezkaunīgajos večos" (1990) un E.Tompsona "Pie zelta ezera"(1995).

Atvadu vārdi Alfrēdam Jaunušanam

Šī diena liecina, ka arī mūsu laiks aiziet. Katram cilvēkam ir dots tikai viņa laiks. Viņa atnākšanas laiks. Viņa uzziedēšanas laiks. Viņa norieta laiks. Alfrēds Jaunušans mēdza sacīt, ka laiks ir visuvarens. Šī atziņa viņu valdzināja. Šī atziņa viņu biedēja. Ar šo atziņu viņš vienmēr rēķinājās.

Alfrēds Jaunušans sava mūža garumā jautāja, cik ilgi var būt vēl un vēl, un vēl... Viņš saredzēja traģiku cilvēciskajā velmē apturēt, pieturēt un saturēt to, kas jau ir aizgājis, ko vairs nevar atsaukt, kas jau ir izgājis.

Šajā sakarā viņš runāja par neuzvaramo cīņu ar laiku. Ar laiku viņš cīnījās, bet nevis, lai to uzvarētu. Viņš cīnījās, lai ar to saprastos un lai tā mainība pastāvētu.

Alfrēds Jaunušans uzdrīkstējās būt sevis priekšā tik pat caurspīdīgs kā viņa lomas un izrādes. Viņš apzinājās to, ka lielais ieguvums ir novērtēt tos mirkļus, kuros esam nodrebējuši, iemācoties kaut ko jaunu par dvēseles dziļāko būtību.

Par to šis cilvēks zināja neparasti un nepieklājīgi daudz. Viņš liecināja, ka liela bagātība ir apzināties to dievišķo pieskārienu, kāpēc vispār bija vērts dzīvot.

Viņpus tā viņš apzinājās arī to, līdz tam tālu un grūti ejot, viņa dzīvē netika aiziets. Un to, līdz kam vēl viņam būs jāaiziet **no laika aizlaikā**.

Šī diena liecina, ka arī mūsu laiks aiziet... Mūsu laika beigas atklājas kā neizbēgams notikums, bet kristīgā ticība liecina, ka tas neizsaka un nenoslēdz vēsturi par mums pašiem.

Tieši tur sākas Dieva un cilvēka saruna par pašu svarīgāko. Dievs tur nestāv, lai pārņemtu to, ko pārpratām, ko nesapratām vai nepiepildījām.

Dievs tur stāv, lai vēlreiz atklātu to, ko vēsturē viņš atklāja Kristū. Dieva mīlestība pret cilvēku ir tik pat skandaloza, tā pārņem, pārvar un iznīcina laika radīto sprostus, tā salīdzina aizejošo ar mūžīgo un pašu cilvēku padara par no šīs puses neatminamu noslēpumu.

Jēzus Kristus saka: "Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet man! Mana tēva namā ir daudz mājokļu.

*Māc. Dr. Normunds Kamergrauzis
Meža kapos, 2008. gada 28. jūnijā*

2008.g. 10. februārī Stokholmas draudzes pilnsapulcē draudzes Padomē ievēlēja

Jāni Bergholcu, Kristīni Bergholcu, Intu Heimdal, Austru Krēsliņu, Andreju Leimani, Ingrīdu Leimani, Edi Svarāni, Viju Valteri, Svenu Wikstrēmu, Lilitu Zaļkalni, Zani Zaļkalni, Ainu Zvejnieci un Ilzi Zvejnieci.

Vēlēšanās atteicās kandidēt Ligita Veigure un Raimonds Fītiņš.

2008. g. 7. aprīlī draudzes Padomes sēdē valde sastādījās sekojoši:

Valdē

Zane Zaļkalne	Priekšsēde
Inta Heimdal	Sekretāre
Kristīne Bergholca	Kasiere un atbildīgā par draudzes apkārtrakstu
Ingrīda Leimane	Saimniece
Vija Valtere	Īpaši uzdevumi
Aina Zvejniece	Kapu administrācija un jautājumi
Ieva Graufelde	Prāveste

Revīzijas komisijā

Ede Svarāne	Priekšsēde
Andrejs Leimanis	

Valde un Padome sirsnīgi pateicās ilggadīgai revīzijas komisijas priekšsēdei **Ligītai Veigurei** un revidentam **Raimondam Fītiņam** par savu amatu izpildīšanu un vienmēr pretimnākošo attieksmi. Lai Jums abiem seko Dieva palīdzība un mūsu visu labie vēlējumi!

Dziesmu Svētki Rīgā

Pašā vasaras vidū Stokholmas Latviešu koris dirigentes Gaidas Rulles vadībā devās uz Rīgu, lai piedalītos 24. Vispārējos latviešu Dziesmu svētkos. Mūsu aktivitātes sākās ar svētku gājienu, kad pēc ilgas gaidīšanas (bez tās jau Dziesmu svētki nemaz nebūtu Dziesmu svētki!) devāmies ceļā pa ļaužu pārpilnām galvaspilsētas ielām. Korim uzgavilēja radnieki, paziņas, bijušā Latvijas prezidente (!) un daudzi, daudzi citi. Atbildējām ar dziesmām un urrā saucieniem. Bet svētku kulminācija, protams, bija noslēguma koncerts un tam sekojošā, pirmo reizi organizētā tautas sadziedāšanās līdz puspieciem rītā. Lieliska iniciatīva, un mēs nešaubāties, ka to piedzīvosim atkal pēc pieciem gadiem!

Dace Lagerborg

Zane un Mattias

Draudze apsveic un savus vismīļākos vēlējumus sūta draudzes priekšniecei Zanei Zaļkalnei un draudzes darbiniekam Mattias Carlshamre. Dieva un ģimenes priekšā, 3. oktobrī Somu Baznīcā, Zane un Mattias deva viens otram laulības solījumu.

Mēs pateicamies par mīlestības dāvanu. Tā ir brīnišķīga un aizraujoša. Ļauj šim jaunam pārim augt satiecībā un stiprini viņu paļāvību uz Tevi un Tavu mīlestību, lai tā mierinātu, kad nemiers valda, lai prieki būtu svētlaieme, lai šaubās nezaudētu virzību uz mērķi, lai katrai dienai būtu savs īpašais pienesums. Āmen.

Kasieres informācija

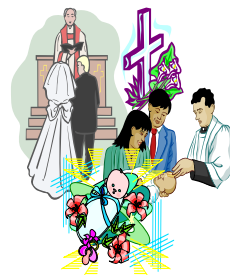
Vispirms vēlos visiem draudzes locekļiem pateikties par šī gadā sniegto ekonomisko atbalstu samaksājot draudzes nodevu, ziedojot Sandbijai un citiem pasākumiem!

Pēdējos gados valsts pabalsts samazinājies jo draudzei pašai jāsaģādā 50% no saņemtā pabalsta - tādēļ kolektes, ziedojumi un draudzes nodevas ir ļoti nozīmīgas draudzes turpmākai darbībai. Mēs būsim pateicīgi par katru, mazu vai lielu, ekonomisko atbalstu.

Daži gan ir **piemirsuši samaksāt š.g. draudzes nodevu** un Jums lūdzu iemaksāt 100 kronas draudzes pasta tekošā rēķina kontā 35 17 73-7. Lai valdei un padomei darbs justos lietderīgs, svarīgi ir arī jūsu līdzdalība draudzes darbā, galvenokārt apmeklējot mūsu dievkalpojumus. Jūsu aktīvā līdzdalība mums dod prieku darboties un censties vēl vairāk!

Priecāšos arī par katru rakstu, ziņojumu *Draudzes ziņās* – piemēram ziņas par laulībām, piedzimušajiem bērniņiem, kristībām, jubilejām u.t.t. Saprotais arī atvadu un piemiņu vārdus.

Jūsu kasiere Kristīne

Draudzes mācītāja:

Prāv. Ieva Graufelde

Malmvågen 16 B, 4 tr.

191 60 Sollentuna

Tālr.: 08-96 97 67

ieva.graufelde@brevet.se

Draudzes priekšsēde:

Zane Zalkalne

Björkvallavägen 10F

194 77 Upplands Väsby

Tālr.: 08-590 314 35

Tālr.: 070-632 20 06

zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un

"Draudzes ziņas" sastādītāja:

Kristīne Bergholca

Sickla Kanalgrata 81

120 68 Stockholm

Tālr.: 0708 69 69 02

kristine.bergholcs@tetrapak.com

Kapa jautājumi kārtojami pie:

Ainas Zvejnieces

Tālr.: 08-668 62 36

Flintbacken 16

118 42 Stockholm

Mājas lapa:

www.draudzes.se

Draudzes pasta tekošā rēķina

konta numurs:

35 17 73 – 7

Lettiska Församlingen i Stockholm

Baznīcas Gadagrāmata 2009

Oktobra sākumā iznākusi jaunā Baznīcas Gadagrāmata 2009. gadam. Tās saturā ir lasījumi katrai dienai, pārdomas par mēneša Bībeles tekstiem, pārskati par mūsu Ārpus Latvijas darbību un kā sazināties ar draudzi un tās darbiniekiem.

Šogad grāmatu sastāda Latvijā, Valdas Gegeres redakcijā, ar Normunda Puča māksliniecisko iekārtojumu, sadarbībā ar Baznīcas Virsvaldi.

Tēma šogad ir Baznīcas Dziesmu grāmata, ar vēsturiskiem, pārdomu un meditātiem rakstiem.

Grāmata maksā 150 kronas un to var iegādāties pie draudzes vadības.

